

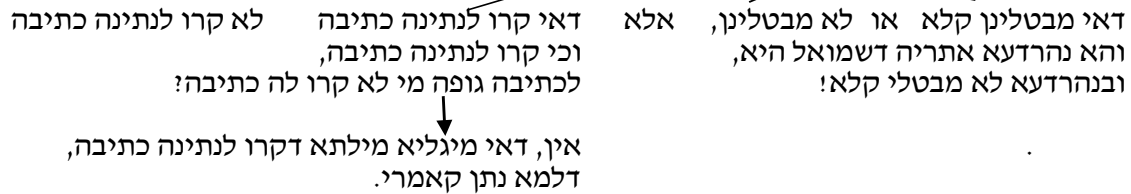
גיטין פא

כתב לגרש את אשתו ונמלך,

בית שמאי	בית הלל
פסלה מן הכהונה	אף על פי שנחנו לה על תנאי ולא נעשה התנאי - לא פסלה מן הכהונה

שאלה: שלח ליה רב יוסף בריה דרב מנשה מדוויל לשמואל: ילמדנו רבינו, יצא עליו קול איש פלוני כהן כתב גט לאשתו, ויושבת תחתיו ומשמשותו, מהו?
תשובה: שלח ליה: תצא, והדבר צריך בדיקה.

הבנת התשובה: מאי היא? אילימא

קושי על התשובה: תצא, והא"ר אשי: כל קלא דבתר נישואין לא חיישינן ליה!

תירוץ: מאי תצא? נמי תצא משני.

קושי: א"כ, אתה מוציא לעז על בניו של ראשון!

תירוץ: כיון דמשני הוא דמפקינן לה ומראשון לא מפקינן לה, אתי למימר: סמוך למיתה גרשה.

המורש את אשתו ולנה עמו בפונדקי,

בית שמאי	בית הלל	
אינה צריכה הימנו גט שני	צריכה הימנו גט שני	בזמן שנתגרשה מן הנשואין
אינה צריכה הימנו גט שני, מפני שאין לבו גס בה.	אינה צריכה הימנו גט שני, מפני שאין לבו גס בה.	בנתגרשה מן האירוסין
אדם עושה בעילתו בעילת זנות	אין אדם עושה בעילתו בעילת זנות	אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן: מחלוקת - בשראווה שנבעלה אבל לא ראוה שנבעלה (כר' שמעון בן אלעזר)
אינה צריכה הימנו גט שני		משנתינו - בלא ראוה שנבעלה דאיכא עדי יחוד וליכא עדי ביאה
לא אמרי' הן הן עדי יחוד והן הן עדי ביאה	אמרינן הן הן עדי יחוד והן הן עדי ביאה	ומודים בנתגרשה מן האירוסין
אינה צריכה הימנו גט שני, דכיון דאין לבו גס בה, לא אמרינן הן הן עדי ביאה		

קושי: תנן: **ומודים, בנתגרשה מן האירוסין - שאינה צריכה הימנו גט שני, שאין לבו גס בה;** ואי בשראווה שנבעלה, מה לי מן האירוסין ומה לי מן הנשואין!

תירוץ: אלא מתני' בשלא ראוה שנבעלה, ור' יוחנן דאמר כי האי תנא; דתניא, **א"ר שמעון בן אלעזר: לא נחלקן ב"ש וב"ה על שלא ראוה שנבעלה - שאינה צריכה הימנו גט שני, על מה נחלקו? על שראווה שנבעלה, שבש"א: אדם עושה בעילתו בעילת זנות, ובה"א: אין אדם עושה בעילתו בעילת זנות.** ומתני' דאוקימנא, במאי פליגי? דאיכא עדי יחוד וליכא עדי ביאה,

קושי: ומי אמר ר' יוחנן הכי? והאמר רבי יוחנן: הלכה כסתם משנה, ואוקימנא למתניתין בשלא ראוה שנבעלה!

תירוץ: אמוראי נינהו ואליבא דרבי יוחנן.